

Hirtelen tört rá,
mint dühöngő orkán,
mely röpít háztetőt és rombol falat.
Bénultan ült és
csak annyi jött ki torkán,
hogy: levegőt!
S a nővér szaladt.

Gépeket kapcsoltak,
orvos jött rohanva,
életmentő szérum úszott fecskendőbe,
majd bele az érbe
még reményt kutatva,
és ő rásimult
a néma lepedőre.

Szakadt a hálóing,
élesztőgép csattant,
újra, újra, s újra fáradhatatlanul.
Felpattant a teste és
tompán visszahullott,
majd megállt a szív!
Most ő maradt alul.

Egy csöppnyi rög csupán,
amely véreből lett,
zárta el hirtelen a keskeny vér utat
a dobbanó szívbe, táguló tüdőbe.
Pár másodperc csupán
és megszűnt egy élet,
a lét, a küzdés, az öröm, a tudat.

Körbeállták csendben.
A gépek is hallgattak.
Színtelenné vált a földi kulissza.
Ő már messze járt

a kapu túloldalán,
fényévekre távol,
s nem jön soha vissza...